

tako tisti, ki imajo še lepoto v srcu, ne da bi jo bili ustvarili; bolje je zadaviti lepoto! Ambrož Čander jo je davil z obema rokama; odtod vsi njegovi grehi . . . Pa kaj grehi! Srce je kakor kamen in človek je volk med volkovi; le tisto je sveto, kamor sije tvoja duša tebe samega, v ljubezni, v prijateljstvu, v spoštovanju, ali makar v strahu in v grozi. Jaz nisem imel takšnega svetišča, jaz nisem ljubil — razen ljubezni, obsojene na smrt, — in se nisem bal. Davil sem svojo lepoto, in ko sem mislil, da je zadavljena, sem se poboljšal, kakor pravijo izpovedniki. Poboljšal sem se, a nocoj vidim, da sem se zaman poboljšal; zakaj ljubezen ni poginila med rokami nečistnika, lepota živi, ni je zadavil: bila je silnejša od njega! Vidim, to je namen sodbe in vseh reči v življenju: da nocoj ustvarim lepoto! Blanka, prijateljica, nocoj ustvarim lepoto, pa če bi mi bilo jutri umreti; zakaj, kakor hitro je nocoj ne ustvarim, kakor hitro ne zaživi vsaj v eni minuti, vsaj v enem hipu, sem jutri kamen samemu sebi, uš sam pred seboj in sam svoj lastni goljuf in sovražnik . . . Res je pisano, da bodo uši od milijona devetstodevetindevetdesettisočdevetstodevetindevetdeset, vsi razen enega; toda vsakomur je ukazano, da postani tisti eden . . . To je večno zveličanje, milijon manj eden je število večnih pogubljenj. Blanka, moja izpoved je končana; zdaj ne vem nič več grehov ter prosim pokore in odveze. Preostaja tvoja izpoved, da se dopolni obračun; hiti, prijateljica, zakaj polnoči se bliža — in tvoj mož je hudo vesel! — in le še malo nama ostaja časa do jutra, da ustvariva lepoto . . .“

S temi besedami je umolknil doktor Čander ter prepustil besedo zlatolasi Blanki Cepudrovi.

(Dalje prihodnjič.)

Gazela.

Kaj šlo je, dèkle, čez razkošne sanje,
da si odšla in več ne misliš nanje? . . .
Zdaj ni lepote v rožah na poljani,
po tihih lokah kakor dni nekdanje!
Ej, misel še mi blodi po poljani,
še gre spomin na plaho vasovanje,
a tebe ni — in jaz te čakam, čakam,
kot ženin na veselo svatovanje . . .

Jos. Premk.